

Arrest

nr. 334 919 van 24 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2024 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 oktober 2024 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 december 2024 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat E. EYKERMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 oktober 2020 dient de referentiepersoon, zoon van de verzoekende partijen geboren op 1 augustus 2003, in België een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 12 juni 2023 wordt de referentiepersoon erkend als vluchteling.

1.3. Op 5 maart 2024 dienen de verzoekende partijen, alsook hun minderjarige kinderen, een aanvraag tot het verkrijgen van een visum in.

1.4. Op 24 oktober 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de eerste en de tweede verzoekende partij een beslissing tot weigering van een visum. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Commentaar: Betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,7 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door de ouders, M.Y.K.M. (...), ° 13/03/1976 en H.M. (...), ° 06/12/1975 van Afghaanse nationaliteit, teneinde hun vermoedelijke zoon K.S. (...), ° 01/08/2003 in België te vervoegen.

Overwegende dat art. 10.1.1.7 stelt dat "de ouders van een minderjarige vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, die met hem komen samenleven alvorens hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt en op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd wordt het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen".

" Indien de vreemdeling die vervoegd wordt, de leeftijd van achttien jaar bereikte gedurende of kort na diens procedure tot bekomen van internationale bescherming dan wel diens procedure tot bekomen van de toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45, kan de aanvraag tot gezinshereniging worden ingediend tot drie maanden na de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus dan wel de beslissing tot toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45.

De minister of zijn gemachtigde houdt bij de beoordeling van de laatstgenoemde termijn van drie maanden, rekening met bijzondere omstandigheden dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken".

Overwegende dat de zoon K.S. (...) 18 jaar is geworden op 01/08/2021.

Overwegende dat hij erkend is op 12/06/2023.

Overwegende dat we moeten vaststellen dat de aanvragen gezinshereniging 9 maand na de erkenning zijn ingediend zijn, namelijk op 05/03/2024.

Overwegende dat de termijn om een aanvraag in te dienen tot 3 maanden na de beslissing tot erkenning dient ingediend te worden.

Overwegende dat de aanvragen gezinshereniging aldus ingediend werden 6 maanden na de termijn van 3 maanden na de erkenning.

Overwegende dat er een tussenkomst is van meester B.S. (...) via aan brief van 27/02/2024 met de melding dat K.S. (...) onvoldoende geïnformeerd werd over het feit dat er een beperkte termijn van 3 maanden na het ontvangen van de vluchtelingenstatus waarbinnen de visumaanvraag dient gerealiseerd te worden.

Overwegende dat we toch kunnen stellen dat alle informatie beschikbaar is op de website van DVZ en K.S. (...) hierover te alle tijde kan beschikken waardoor er moeilijk gesteld kan worden dat hij niet op de hoogte was.

Gelet op al bovenstaande wordt de visumaanvraag geweigerd."

1.5. Op 24 oktober 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de derde, vierde, zesde en zevende verzoekende partij een beslissing tot weigering van een visum. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Commentaar: Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging voorzien in art. 9,13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door de kinderen K.B.A. (...), ° 24/12/2008, K.B.B. (...), ° 25/12/2011, K.M. (...), ° 25/12/2013 en K.E. (...), ° 25/12/2015, samen met de ouders, M.Y.K.M. (...), ° 13/03/1976 en H.M. (...), ° 06/12/1975, teneinde hun broer K.S. (...), ° 01/08/2003 in België te vervoegen.

Overwegende dat de aanvraag van de ouders echter het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigering.

Overwegende dat het enige humanitaire element in de aanvraag van de kinderen, met name het samen reizen met de ouders teneinde de eenheid van het gezin te bewaren bijgevolg niet meer van toepassing is.

Overwegende dat, gelet op de weigering voor de ouders, de kinderen niet alleen achterblijven en er geen directe noodzaak is voor het toestaan van een humanitair visum.

Bijgevolg wordt ook de visumaanvraag van de meereizende kinderen geweigerd."

1.6. Op 24 oktober 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de vijfde verzoekende partij een beslissing tot weigering van een visum. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging voorzien in art. 9,13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door het kind K.B.H. (...), °22/03/2005 samen met de ouders, M.Y.K.M. (...), ° 13/03/1976 en H.M. (...), ° 06/12/1975, teneinde hun broer K.S. (...), °01/08/2003 in België te vervoegen.

Overwegende dat de aanvraag van de ouders echter het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigering.

Overwegende dat het enige humanitaire element in de aanvraag van het kind, met name het samen reizen met de ouders teneinde de eenheid van het gezin te bewaren bijgevolg niet meer van toepassing is.

Overwegende dat, gelet op de weigering voor de ouders, het kind niet alleen achterblijft en er geen directe noodzaak is voor het toestaan van een humanitair visum.

Bijgevolg wordt ook de visumaanvraag van de meereizende kinderen geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het hoger belang van het kind, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 6 tot 12 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), van de artikelen 10 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat de verzoekende partijen ook het evenredigheidsbeginsel geschonden achten.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel onder meer toe als volgt:

“6.1.

De bestreden beslissing aangaande de ouders stelt:

“Betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art 10,1,1 7 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

De bestreden beslissing verwijst naar art. 10, §1, eerste lid Vw., dat uiteenzet welke personen van rechtswege toegelaten zijn om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven en dat onder 7° als rechthebbenden benoemt:

“de ouders van een minderjarige vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, die met hem komen samenleven alvorens hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt en op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd wordt het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.”

en dat vervolgens preciseert:

“Indien de vreemdeling die vervoegd wordt, de leeftijd van achttien jaar bereikte gedurende of kort na diens procedure tot bekomen van internationale bescherming dan wel diens procedure tot bekomen van de toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45, kan de aanvraag tot gezinshereniging worden ingediend tot drie maanden na de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus dan wel de beslissing tot toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45.

De minister of zijn gemachtigde houdt bij de beoordeling van de laatstgenoemde termijn van drie maanden, rekening met bijzondere omstandigheden dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken.”

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat S.K. (...) meerderjarig werd op 01.08.2021, dat hij als vluchteling erkend werd op 12.06.2023 en dat de aanvragen gezinshereniging werden ingediend op 05.03.2024, na het aflopen van de termijn van drie maanden.

Dat S.K. (...) als niet-begeleide minderjarige vreemdeling ons land is binnengekomen en tijdens de procedure tot het bekomen van internationale bescherming de leeftijd van achttien jaar bereikte, staat niet ter discussie.

In bestreden beslissing staat vervolgens:

“Overwegende dat er een tussenkomst is van meester B.S. (...) via aan brief van 27.02.2024 met de melding dat K. S. onvoldoende geïnformeerd werd over het feit dat er een beperkte termijn van 3 maanden na het ontvangen van de vluchtelingenstatus waarbinnen de visumaanvraag dient gerealiseerd te worden.

Overwegende dat we toch kunnen stellen dat alle informatie beschikbaar is op de website van DVZ en K.S. (...) hierover te alle tijde kan beschikken waardoor er moeilijk gesteld kan worden dat hij niet op de hoogte was.”

De bestreden beslissingen ten aanzien van de broers en zussen van S.K. (...) verwijst naar het samen reizen met de ouders als het enige humanitaire element. Deze beslissingen hangen met andere woorden van de beslissingen aangaande de ouders af.

6.2.

In de tussenkomst van meester B.S. (...) waarnaar de bestreden beslissing verwijst (zie stuk 2) worden de redenen van de vermeende laattijdigheid toegelicht: er wordt verwezen naar de individuele situatie van de referentiepersoon, naar de moeilijke situatie in Afghanistan waardoor het doorlopen van de verschillende stappen in de aanloop naar het verzoek niet vanzelfsprekend waren en naar de veiligheidssituatie in Afghanistan, die het bekomen van documenten en afreizen naar Pakistan verder bemoeilijken.

6.3.

De bestreden beslissing schendt onder meer de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

6.3.1.

(...)

Uit de bestreden beslissing dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken personen – heeft rekening gehouden.

(...)

6.3.2.

(...)Uit de navolgende bespreking blijkt dat de verweerder bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

6.4.

6.4.1.

Met betrekking tot de termijn waarbinnen de aanvraag gezinshereniging moet worden ingediend, moet in de eerste plaats het volgende worden opgemerkt. De bestreden beslissing verwijst naar art. 10, §1, 1e lid, 7° en citeert daaruit als volgt:

“Indien de vreemdeling die vervoegd wordt, de leeftijd van achttien jaar bereikte gedurende of kort na diens procedure tot bekomen van internationale bescherming dan wel diens procedure tot bekomen van de toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45, kan de aanvraag tot gezinshereniging worden ingediend tot drie maanden na de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus dan wel de beslissing tot toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45.”

Echter, verweerder beroept zich hier op een bepaling in de wet die, op het moment dat de visumaanvraag werd ingediend, nog niet in werking getreden was.

Artikel 4 van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging van 10.03.2024, legt de termijn waarbinnen de aanvraag gezinshereniging moest worden ingediend in het geval de gezinshereniger een erkende vluchteling is die tijdens de asielprocedure meerderjarig werd, vast op drie maanden (te rekenen vanaf de datum van de erkenning).

De aanvragen gezinshereniging werden ingediend op 05.03.2024. De geciteerde wet, die een wijziging doorvoerde in de wet van 15 december 1980, werd in het Staatsblad gepubliceerd op 22.08.2024 en trad in werking op 01.09.2024.

Bijgevolg kan verweerder de bestreden beslissing niet baseren op grond van de hierboven geciteerde bepaling, die immers geen retroactieve werking kent. De bestreden beslissing schendt bijgevolg de formele en materiële motiveringsplicht en moet op grond daarvan geannuleerd worden.

6.4.2.

In ondergeschikte orde wijst verzoeker er op dat het artikel 10, §1, 1e lid, 7° Vw. de omzetting naar Belgisch recht is van de bepalingen ter zake in de Richtlijn Gezinshereniging (Raad van de EU, Richtlijn 2003/86/EG van 22.09.2003 inzake het recht op gezinshereniging) en dat de bestreden beslissing met deze Richtlijn in strijd is.

De richtlijn gezinshereniging heeft als doel gezinshereniging te bevorderen en verplicht lidstaten met name waar het vluchtelingen betreft gunstiger voorwaarden te scheppen.

De richtlijn legt gemeenschappelijke criteria vast voor de voorwaarden voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging, ten einde “de bescherming van het gezin te waarborgen en de mogelijkheid te bieden het gezinsleven voort te zetten of op te bouwen” (overweging 6), daarbij verwijzend naar het artikel 8 EVRM en de grondrechten zoals beschermd door het Handvest van de EU (overweging 2).

In haar arrest van 01.08.2022 in de gevoegde zaken C-273/20 en C-355/20 heeft het Hof van Justitie van de EU herhaald dat

“richtlijn 2003/86 het bevorderen van de gezinshereniging tot doel heeft en ook bescherming aan derdelanders wil verlenen, met name aan minderjarigen.” (35)

Het Hof wijst er op dat

“de bepalingen van richtlijn 2003/86 moeten worden uitgelegd en toegepast in het licht van artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3, van het Handvest, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van overweging 2 en artikel 5,

lid 5, van die richtlijn, op grond waarvan de lidstaten verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen.” (39)

In overweging 4 van de richtlijn lezen we waarom het noodzakelijk is gezinshereniging mogelijk te maken en te faciliteren:

“Gezinshereniging is een noodzakelijk middel om een gezinsleven mogelijk te maken en draagt bij tot de vorming van een sociaal-culturele stabiliteit die de integratie van onderdanen van derde landen in de lidstaten bevordert, hetgeen bovendien de mogelijkheid biedt de economische en sociale samenhang te versterken, een fundamentele doelstelling van de Gemeenschap die in het Verdrag is vastgelegd.”

Overweging 8 van de richtlijn gezinshereniging stelt:

“De situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstiger voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging.”

Om die reden mag van de Dienst Vreemdelingenzaken verwacht worden dat ze enige soepelheid aan de dag legt wanneer het de toepassing van termijnen en het leveren van bewijs aangaat. Meer in het bijzonder moeten aanvragen die betrekking hebben op minderjarige vluchtelingen met grote zorgvuldigheid behandeld worden.

Ook de Europese Commissie heeft benadrukt dat bij de behandeling van aanvragen tot gezinshereniging van vluchtelingen terdege rekening moet worden gehouden met de belangen van minderjarige kinderen (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, 03.04.2014):

“De Commissie benadrukt dat de bepalingen in hoofdstuk V moeten worden gelezen in het licht van de beginselen die zijn opgenomen in artikel 5, lid 5, en artikel 17. Bij de behandeling van verzoeken om gezinshereniging door vluchtelingen moeten de lidstaten derhalve in ieder individueel geval alle betrokken belangen op evenwichtige en redelijke wijze beoordelen en daarbij terdege rekening houden met de belangen van kinderen.

Een factor mag afzonderlijk niet automatisch tot een beslissing leiden, maar dient altijd in aanmerking worden genomen als een van de relevante elementen.”

Ten overvloede moet hier gewezen worden op het feit dat S.K. (...) het moment van indiening van zijn verzoek om internationale bescherming minderjarig was. Omdat met betrekking tot de aanvraag gezinshereniging niet de datum van de erkenning maar de datum van de indiening van het verzoek als uitgangspunt geldt, moet hij in de procedure ook als minderjarige beschouwd worden.

6.4.3

Vervolgens wijzen verzoekers met betrekking tot de aan hen verweten laattijdigheid en de te hanteren termijnen er op dat verweerster zich vergist wanneer ze een termijn van drie maanden hanteert. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State volgt dat de “redelijke termijn” in dit geval niet drie maanden maar twaalf maanden is, welke termijn gerespecteerd werd.

In het arrest C-550/16 van 12 april 2018 heeft het Hof van Justitie van de EU zich uitgesproken over de interpretatie van de “redelijke termijn” in de context van de toepassing van art. 10, 3de lid, a) van die Richtlijn:

“Aangezien het, zoals de Nederlandse regering en de Commissie betogen, ongetwijfeld onverenigbaar zou zijn met de doelstelling van artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 wanneer een vluchteling die op het tijdstip van zijn verzoek een alleenstaande minderjarige was, maar gedurende de procedure meerderjarig is geworden, zich, om een gezinshereniging te verkrijgen, zonder enige tijdsbeperking op die bepaling zou kunnen beroepen, dient deze vluchteling zijn verzoek om gezinshereniging wel binnen een redelijke termijn in te dienen. Voor de bepaling van een dergelijke redelijke termijn biedt de door de Uniewetgever in de soortgelijke context van artikel 12, lid 1, derde alinea, van die richtlijn gekozen oplossing een indicatie, zodat ervan uit moet worden gegaan dat het op basis van artikel 10, lid 3, onder a), van diezelfde richtlijn ingediende verzoek om gezinshereniging in een dergelijke situatie in beginsel moet worden ingediend binnen drie maanden na de datum van erkenning van de vluchtelingenstatus van de betrokken minderjarige.”

Volgens het Hof moet dus de termijn die vooropgesteld wordt bij de toepassing van art. 12 (1), 3e lid als indicatie genomen worden (dit betreft de gunstiger voorwaarden voor de gezinshereniging met een erkende vluchtelingen, indien de aanvraag binnen een bepaalde termijn wordt ingediend). Art. 12 (1), 3e lid Richtlijn Gezinshereniging luidt:

“De lidstaten kunnen eisen dat de vluchteling aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, voldoet wanneer het verzoek om gezinshereniging niet wordt ingediend binnen een termijn van drie maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus.”

Welnu, de Belgische wetgever heeft, zoals uw Raad heeft opgemerkt in het arrest nr. 298.349 van 8 december 2023, in de omzetting naar Belgisch recht een ruimere termijn vastgelegd:

“De Raad moet [...] vaststellen dat de Belgische wetgever, wat de termijn van artikel 12, 1e lid, derde alinea van de Gezinsherenigingsrichtlijn betreft, in de Belgische context een ruimere termijn van één jaar gepast geacht, getuige artikel 10, §2, lid 5 van de Vreemdelingenwet.”

Daaruit heeft uw Raad geconcludeerd:

“Er moet dan ook worden aangenomen dat de redelijke termijn, zoals vastgesteld door de Belgische wetgever, voor het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging overeenkomstig artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet in een situatie zoals deze thans voorligt, een termijn van één jaar, en niet van drie maanden.”

Verzoekers verwijzen hier ook naar het arrest nr. 255.380 van 23.12.2022 van de Raad van State (waar ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar verwijst in het hierboven geciteerde arrest).

Verzoeker wijzen er ten overvloede op dat ze niet nodeloos lang hebben gewacht met het voorbereiden van de aanvraag. De datum van erkenning als vluchteling van S.K. (...) is 12.06.2023. De datum van uitgifte vermeld op de e-taskera's (zie stuk 5) is 04.07.2023, wat aantoonst dat verzoekers van hun kant het nodige hebben gedaan (in de moeilijke omstandigheden die de door de hieronder geciteerde bronnen wordt geschetst) om de nodige documenten te bekomen.

Door de hieronder beschreven moeilijkheden heeft het nog veel tijd en moeite gekost aan verzoekers om de andere documenten te verkrijgen (getuige de datum van afgifte van de huwelijksakte, zie stuk 4), maar de indiening gebeurde wel degelijk binnen de redelijke termijn van één jaar.

6.4.4.

Wat betreft, in ondergeschikte orde, vervolgens de bijzondere omstandigheden dewelke de vermeend laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken volgt uit het zorgvuldigheidsbeginsel dat verweerster – ook uit eigen beweging – alle bijzondere omstandigheden moet onderzoeken en ermee rekening houden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerster daaraan verzaakt heeft.

Ten eerste heeft verzoeker, middels mijn tussenkomst, gedetailleerd zijn individuele situatie geschetst en uitgelegd dat hij onvoldoende geïnformeerd was (zie stuk 2). Verweerster heeft dit uitgebreide en zeer aannemelijke relaas terzijde geschoven met volgende laconieke en enigszins stereotype motivering:

“Overwegende dat we toch kunnen stellen dat alle informatie beschikbaar is op de website van DVZ en K.S. (...) hierover te allen tijde kan beschikken waardoor moeilijk gesteld kan worden dat hij niet op de hoogte was.”

Verweerster motiveert geenszins dat de loutere beschikbaarheid van de informatie op haar website opweegt tegen de door S.K. (...), als minderjarige vluchteling nauwelijks geschoold uit Afghanistan gekomen, aangehaalde individuele factoren. Hier moet worden onderstreept dat de termijn van drie maanden, door verweerster gehanteerd, pas door de wet van 10.03.2024 uitdrukkelijk verduidelijkt werd en in de Verblijfswet verankerd. Van S.K. (...) kon, in tegenstelling tot wat verweerster in de bestreden beslissing beweert, niet verwacht worden dat hij van deze termijn op de hoogte was.

Ten tweede verklaren, naast het gebrek aan sluitende en beschikbare informatie (wat niet aan verzoekers, noch aan de referentiepersoon kan verweten worden), vooral de bijzonder omstandigheden in Afghanistan en Pakistan het feit dat de aanvraag pas negen maanden na de datum van de erkenning kon worden ingediend. Verweerster heeft nagelaten deze bijzondere omstandigheden te onderzoeken en in haar beslissing te betrekken.

(...)

6.4.5.

In casu zijn er wel degelijk bijzondere omstandigheden die de vermeend laattijdige indiening objectief verschoonbaar maken.

Uw Raad wijst er in het hierboven geciteerde arrest nr. 242.087 van 12.10.2024 op dat het begrip “bijzondere omstandigheden” in deze context niet geïnterpreteerd mag worden als “overmacht.” Het HvJEU hanteert in het arrest C-380/17 immers een veel minder strikte invulling, zo merkt de Raad op in het hierboven geciteerde arrest:

“(...) le Conseil constate que ces circonstances ne peuvent être écartées au motif, comme le prétend dans sa note d'observations la partie défenderesse, qu'elles ne seraient pas constitutives d'un cas de force majeure. Cette exigence ne ressort en effet nullement de l'arrêt de la CJUE précité, qui utilise les termes moins exigeants, moins restrictifs, de « particulières » et « excusable ».”

Met betrekking de bijzondere omstandigheden die een laattijdige indiening verschoonbaar maken, stelt de Memorie van Toelichting bij wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging van 10.03.2024 (Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers, 29.09.2023, doc. 55 3596/001) als volgt:

“De minister of diens gemachtigde houdt bij de beoordeling van de bijkomende termijn van drie maanden, rekening met bijzondere omstandigheden dewelke een laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken. Het gaat om omstandigheden die buiten de wil van de aanvrager liggen. Bij wijze van voorbeeld kan gedacht worden aan het tijdelijk sluiten van een ambassade of het tijdelijk sluiten van een grens, waardoor het indienen van de aanvraag vertraging kan oplopen. De minister of zijn gemachtigde houdt hierbij rekening met de individuele omstandigheden van elk dossier.”

De moeilijkheden die Afghanen ondervinden om identiteits- en reisdocumenten te bekomen zijn algemeen bekend en grondig gedocumenteerd. Ook de Belgische asiel- en migratiediensten zijn daarvan op de hoogte, getuige onder meer de rapporten die over de problematiek door het CGVS zijn uitgebracht.

Sinds de machtsovername door de Taliban zijn de moeilijkheden alleen nog maar toegenomen. Met name wanneer ambtenaren vermoeden dat mensen documenten de identiteits- en reisdocumenten trachten te bekomen met het oog op vertrek uit Afghanistan, werpen ze bijkomende drempels en moeilijkheden op.

In het rapport "Afghanistan: corruptie en documentenfraude" van het CGVS (beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/belgium/PLib/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) staat gedocumenteerd hoe de corruptie waarvan het openbare leven in Afghanistan doordrongen is voor Afghanen bijna onmogelijk, in elk geval bijzonder tijdrovend en duur, om identiteits- en reisdocumenten te bekomen.

Wie documenten nodig heeft en niet over de nodige connecties beschikt met functionarissen, ambtenaren of mensen die hun invloed kunnen aanwenden, moet maandenlang wachten, is aangewezen op tussenpersonen en zal aanzienlijke sommen geld moeten betalen.

Het rapport citeert Ahmad Shah Katawazai, een voormalig Afghaans diplomaat:

"from your birth certificate to your death certificate and whatever comes in between, somehow you have to bribe." (p.6)

CGVS beschrijft in detail hoe voor zowat alle officiële documenten (taskera's, paspoorten, huwelijksaktes,...) de wijdverbreide corruptie bijna onoverkomelijke drempels opwerpt.

Verkrijgen van documenten duurt dus bijzonder lang en is bijzonder moeilijk voor wie niet over voldoende geld beschikt. In een rapport over migratiebewegingen van Afghanen schrijft het CGVS m.b.t. het bekomen van paspoorten:

"Soms moet meerdere maanden gewacht worden op de uiteindelijke uitreiking. In veel gevallen is er sprake van omkoping en worden sommen van honderden dollars als smeergeld betaald om een paspoort te krijgen. In andere situaties wordt de uitreiking gefaciliteerd door persoonlijke contacten met de de facto autoriteiten."

CGVS, COI Focus Afghanistan: Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023, https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, p.15)

Ook de UNHCR wijst op verschillende obstakels:

"Funding in related public institutions has significantly decreased, many offices have closed and the number of staff in civil registration departments was reduced. This has led to additional challenges to obtain civil documentation such as high costs and longer travel distances to registration centres. (...)

Many offices have closed and few that exist, are far from the majority of the people which has increased travel distance often to provincial capitals, which is compounded by the poor road infrastructure. (...)

Printing of essential documents, such as e-Tazkiras and issuance of passports, are now centralized in Kabul, resulting in longer waiting times, processing costs as well as travel and other related expenses. Relatedly, there are administrative challenges including poor quality and limited availability of equipment, technical failures of the online system forcing people to apply in-person. (...)

Due to decreasing public financial resources multiples civil registration offices have closed and the number of staff reduced. Also, since the takeover, the fees for essential documents such as e-Tazkiras and passports, have significantly increased and unaffordable for many Afghan people." (UNHCR,

Legal Identity and Civil Documentation in Afghanistan, 11 juni 2024, <https://reliefweb.int/report/afghanistan/legal-identity-and-civil-documentation-afghanistan-may2024>)

IOM heeft de problemen grondig onderzocht en gedocumenteerd in het rapport "Documentation and legal identification in Afghanistan" (zie stuk 3). Het rapport bevestigt dat het voor Afghanen praktisch onmogelijk is om reis- en identiteitsdocumenten te bekomen:

"People reported processing times of between 5 – 7 months after they had their biometric appointments in Kabul. As of October 2022, the passport department in Kabul is closed and is no longer issuing passports at present, save via informal procedures for those who have personal connections and/or enough money to pay higher prices (often 2,000 - 3,000 USD)." (IOM,

Documentation and Legal Identity in Afghanistan, augustus 2023, <https://www.samuelhall.org/publications/ilo-documentation-and-legal-identity-in-afghanistan>, p.18)

Deze situatie kan de verwerende partij onmogelijk onbekend zijn, gezien ze quasi dagelijks aanvragen voor de aflevering van visa voor Afghanen behandelt en gezien het feit dat de moeilijkheden door betrouwbare en onafhankelijke bronnen gedetailleerd in kaart zijn gebracht.

Hieruit volgt dat de verwerende partij uit eigen beweging bovenstaande situatie m.b.t. de bijzondere gronden die de beweerdde laattijdigheid van de aanvraag hebben veroorzaakt had moeten onderzoeken en in de motivatie van de bestreden beslissing betrekken.

Hierbij moet ook rekening gehouden worden met de specifieke achtergrond en het profiel van de verzoekers. Niemand in de familie is geschoold. De familieleden zijn voor het benaderen van autoriteiten en ambtenaren en het aanvragen van documenten aangewezen op tussenpersonen, die voor die diensten betaald moeten worden en niet noodzakelijk betrouwbaar zijn.

6.4.6.

Naast de moeilijkheden bij het bekomen van de noodzakelijke officiële documenten en de lange tijd die dat onvermijdelijk kost, is ook de reis naar Pakistan voor vele Afghanen uiterst moeilijk. Ook dat is algemeen bekend en grondig gedocumenteerd.

Om te beginnen is het bijzonder moeilijk om legaal naar Pakistan te reizen en er legaal te kunnen verblijven gedurende de tijd die de aanvraagprocedure in beslag neemt. Over het bekomen van de nodige reisdocumenten schrijft AGII het volgende:

dan is vervolgens ook het bekomen van een Pakistaans visum uiterst moeilijk, rapporteert AGII:

“Om naar Pakistan te kunnen afreizen moeten Afghaanse onderdanen een geldig visum hebben, afgeleverd door de Pakistaanse autoriteiten. Er is veel onduidelijkheid over de precieze procedure om een dergelijk visum te verkrijgen, en over de exacte gang van zaken aan de grensposten. Dit is wat wij weten:

- Afghanen kunnen een e-visum aanvragen via deze website. Om een e-visum te bekomen is een geldig paspoort vereist. In de praktijk stellen wij grote moeilijkheden en lange wachttijden vast bij de aanvraag van een e-visum. Via tussenpersonen zou het sneller gaan maar daar gaan buitensporige kosten mee gepaard.

- Voor zij die een visum verkrijgen is de maximale geldigheidsduur van het visum 1 jaar, met een ononderbroken verblijf van maximum 60 dagen. (informatie Family Reunification Netwerk, vergadering 13/10/2022)”

(AGII,

<https://www.vreemdelingenrecht.be/dossiers/afghanistan#blockpraktisch-verloop-visumaanvraag>, geraadpleegd 25.11.2024)

Het maximaal toegelaten verblijf in Pakistan van 60 dagen is ruimschoots onvoldoende om bij het Belgische consulaat de verblijfsprocedure te starten en een visum te verkrijgen om naar België terug te reizen.

Verzoekers waren gezien deze moeilijkheden aangewezen op tussenpersonen en mensensmokkelaars. Bij gebrek aan geldige paspoorten voor de hele familie moesten ze immers illegaal de grens oversteken. Dat kost telkens veel tijd en geld.

Tenslotte is niet alleen de reis naar Pakistan bijzonder moeilijk, duur en tijdrovend. Ook de situatie van Afghanen in Pakistan is bijzonder precair.

In het bijzonder moet gewezen worden op het risico dat Afghaanse vluchtelingen in Pakistan lopen om te worden gearresteerd en naar Afghanistan te worden gedeporteerd.

Sinds september 2023 worden grote aantallen Afghaanse vluchtelingen uit Pakistan gedeporteerd. Volgens cijfers van de IOM moesten al meer dan 700.000 Afghaanse vluchtelingen het land verlaten. Niet alleen Afghanen zonder de nodige documenten worden gedwongen te vertrekken, ook Afghanen die geregistreerd zijn en over de nodige documenten beschikken zijn het slachtoffer van de deportatiecampagne (IOM, <https://dtm.iom.int/product-series/flow-monitoring-undocumented-afghan-refugees>, geraadpleegd 18.09.2024).

De deportaties gaan gepaard met grootschalig en ernstig misbruik en mensenrechtenschendingen:

“Police and other officials have carried out mass detentions, seized property and livestock, and destroyed identity documents to expel thousands of Afghan refugees and asylum seekers. (...) The mistreatment is part of a campaign to compel Afghans to leave the country, human rights activists and journalists reported. It includes night raids during which police have beaten, threatened and detained Afghans. (...) Police have also demanded bribes and confiscated jewelry, livestock, and other property, and bulldozed homes. Afghan women told Human Rights Watch that Pakistani police had sometimes sexually harassed some Afghan women and girls and threatened them with sexual assault. (HRW, Pakistan: Widespread Abuses Force Afghans to Leave,

<https://www.hrw.org/news/2023/11/28/pakistan-widespread-abuses-force-afghans-leave>, geraadpleegd 18.09.2024).

6.5. (...)

6.6. (...)

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden weigeringsbeslissingen zowel in rechte als in feite zijn gemotiveerd. Uit het betoog van de verzoekende partijen blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is in casu dus bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

2.3. Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden weigeringsbeslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

2.4. Nazicht van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen tevens de schending aanvoeren, daar de bestreden weigeringsbeslissing van de eerste en de tweede verzoekende partij op deze bepaling is gestoeld.

De relevante bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet, zoals toepasselijk op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing, luiden als volgt:

“§ 1.

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

7° de ouders van een minderjarige vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, die met hem komen samenleven alvorens hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt en op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd wordt het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

Indien de vreemdeling die vervoegd wordt, de leeftijd van achttien jaar bereikte gedurende of kort na diens procedure tot bekomen van internationale bescherming dan wel diens procedure tot bekomen van de toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45, kan de aanvraag tot gezinshereniging worden ingediend tot drie maanden na de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus dan wel de beslissing tot toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45.

De minister of zijn gemachtigde houdt bij de beoordeling van de laatstgenoemde termijn van drie maanden, rekening met bijzondere omstandigheden dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken,”

2.5. In de eerste bestreden beslissing wordt voormelde bepaling, zoals hierboven weergegeven, geciteerd en wordt gesteld dat de referentiepersoon 18 jaar is geworden in augustus 2021 en erkend werd op 12 juni 2023, dat de aanvragen gezinshereniging 9 maanden na de erkenning werden ingediend en dat de termijn om een aanvraag in te dienen tot 3 maanden na de beslissing tot erkenning is.

2.6. De verzoekende partijen betogen, betreffende de termijn waarbinnen de aanvraag moet worden ingediend, dat het in de eerste bestreden beslissing geciteerde artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet nog niet in werking was getreden op het ogenblik dat de visumaanvragen werden ingediend op 5 maart 2024, daar dit artikel in werking trad op 1 september 2024, zodat de verwerende partij zich niet kon baseren op het in de eerste bestreden beslissing geciteerde artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet. Zij vervolgden dat de verwerende partij enige soepelheid aan de dag moet leggen wanneer zij toepassing maakt van termijnen, dat meer in het bijzonder aanvragen die betrekking hebben op minderjarige vluchtelingen met grote zorgvuldigheid moeten worden behandeld, dat hun zoon S.K. op het ogenblik van het indienen van het verzoek om internationale bescherming minderjarig was en hij dan ook met betrekking tot de aanvraag gezinshereniging als minderjarige moet worden beschouwd. Zij menen dat de verwerende partij zich vergist door een termijn van 3 maanden te hanteren, wat blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie), van de Raad en van de Raad van State, waarbij zij verwijzen naar en citeren uit arrest C-550/16 van 12 april 2018 van het Hof van Justitie, arrest nr. 298 349 van 8 december 2023 van de Raad en naar arrest nr. 255.380 van de Raad van State. Zij wijzen erop dat door de verder beschreven moeilijkheden het veel tijd en moeite heeft gekost om bepaalde documenten te verkrijgen maar de indiening wel gebeurde binnen een redelijke termijn van 1 jaar, dat zij niet nodeloos lang hebben gewacht met het voorbereiden van de aanvraag. Daarnaast betogen de verzoekende

partijen, in ondergeschikte orde, ook nog dat, betreffende de bijzondere omstandigheden die een laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken, uit het zorgvuldigheidsbeginsel volgt dat de verwerende partij, ook uit eigen beweging, alle bijzondere omstandigheden moet onderzoeken en ermee rekening moet houden doch dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij hieraan verzaakt heeft. Zij betogen dat zij vooreerst, middels de tussenkomst van de advocaat, gedetailleerd de individuele situatie van de verzoeker (lees: referentiepersoon) geschetst hebben en uitgelegd hebben dat hij onvoldoende was geïnformeerd, dat dit op zeer laconieke wijze en enigszins stereotiep terzijde werd geschoven door de verwerende partij stellende dat alle informatie beschikbaar is op de website en K.S. hierover ten allen tijde kan beschikken waardoor niet kan gesteld worden dat hij niet op de hoogte was, dat de verwerende partij geenszins motiveert dat de loutere beschikbaarheid van de informatie op de website opweegt tegen de door S.K., als minderjarige vluchteling nauwelijks geschoold uit Afghanistan gekomen, aangehaalde individuele factoren. De verzoekende partijen benadrukken ook dat de termijn van 3 maanden pas door de wet van 10 maart 2024 uitdrukkelijk in de wet werd verankerd zodat van S.K. niet kan verwacht worden dat hij van deze termijn op de hoogte was. Zij wijzen er daarnaast ook nog op dat de bijzondere omstandigheden in Afghanistan en Pakistan het feit verklaren dat de aanvragen pas 9 maanden na de datum van de erkenningsbeslissing konden worden ingediend, dat de verwerende partij nagelaten heeft deze omstandigheden te onderzoeken en in haar beslissing te betrekken. De verzoekende partijen wijzen onder meer op de moeilijkheden die Afghanen ondervinden om identiteits- en reisdocumenten te bekomen en de lange tijd die dat onvermijdelijk kost alsook op de overweging dat de reis naar Pakistan voor vele Afghanen uiterst moeilijk is.

2.7. Betreffende het betoog dat de verwerende partij zich vergist door een termijn van 3 maanden te hanteren, wat blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie), van de Raad en van de Raad van State, waarbij de verzoekende partijen verwijzen naar en citeren uit arrest C-550/16 van 12 april 2018 van het Hof van Justitie, arrest nr. 298 349 van 8 december 2023 van de Raad en naar arrest nr. 255.380 van de Raad van State, wijst de Raad vooreerst op wat volgt.

Vóór de inwerkingtreding op 1 september 2024 van de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de Vreemdelingenwet inzake het recht op gezinshereniging (BS 22 augustus 2024) (hierna: de wet van 10 maart 2024), luidde artikel 7, §1, eerste lid, 7° en §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

(...)

§ 2

(...)

[Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.]

(...).”

De ouders van de vreemdeling die werd erkend als vluchteling zijn aldus op grond van voormelde bepalingen van rechtswege toegelaten om meer dan 3 maanden in het Rijk te verblijven voor zover zij met hem komen samenleven, hij jonger dan 18 jaar is en hij het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding of als zodanig werd achtergelaten.

Een termijn voor het indienen van een aanvraag gezinshereniging door personen die ressorteren onder artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet wordt niet voorzien.

Artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 10, derde lid, a) van de Gezinsherenigingsrichtlijn, dat luidt als volgt:

“Indien de vluchteling een alleenstaande minderjarige is,

a) staan de lidstaten de toegang en het verblijf uit hoofde van gezinshereniging toe aan zijn bloedverwanten in rechtstreekse opgaande lijn zonder de in artikel 4, lid 2, onder a), genoemde voorwaarden toe te passen;”

Betreffende de beoordeling van de minderjarigheid in de zin van artikel 10, derde lid, a) van de Gezinsherenigingsrichtlijn oordeelt het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) in arrest nr. C-550/16 van 12 april 2018 als volgt:

“Daarentegen kan, wanneer met het oog op de toepassing van artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 voor de beoordeling van de leeftijd van een vluchteling de datum van indiening van het verzoek om internationale bescherming als uitgangspunt wordt genomen, een gelijke en voorzienbare behandeling worden gewaarborgd van alle verzoekers die zich in chronologisch opzicht in dezelfde situatie bevinden, doordat zo wordt verzekerd dat de slaagkansen van het verzoek om gezinshereniging voornamelijk afhangen van factoren die verband houden met de verzoeker en niet met de betrokken overheidsinstantie, zoals de behandelingsduur van het verzoek om internationale bescherming of van de aanvraag voor gezinshereniging (zie naar analogie arrest van 17 juli 2014, Noorzia, C-338/13, EU:C:2014:2092, punt 17).”

In het voormelde arrest C-550/16 van 12 april 2018 oordeelde het Hof van Justitie dat “[a]rtikel 2, aanhef en onder f), van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, juncto artikel 10, lid 3, onder a), daarvan, [...] aldus [moet] worden uitgelegd dat een onderdaan van een derde land of staatloze die op het tijdstip van zijn aankomst op het grondgebied van een lidstaat en van indiening van zijn asiolverzoek in die staat minder dan 18 jaar oud was, maar die gedurende de asielprocedure meerderjarig worden gekwalificeerd als “minderjarige” in de zin van die bepaling.”

Bovendien stelt de Raad vast dat het Hof van Justitie een beperking heeft ingevoerd voor de ouders van een persoon die erkend werd als vluchteling, meerderjarig is geworden en het verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, op de termijn om een aanvraag tot gezinshereniging met voormelde erkend vluchteling in te dienen na de erkenning als vluchteling, in die zin dat het dient te gaan om een ‘redelijke termijn’. Het Hof van Justitie oordeelt in het eerder genoemde arrest als volgt:

“Aangezien het, zoals de Nederlandse regering en de Commissie betogen, ongetwijfeld onverenigbaar zou zijn met de doelstelling van artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 wanneer een vluchteling die op het tijdstip van zijn verzoek een alleenstaande minderjarige was, maar gedurende de procedure meerderjarig is geworden, zich, om een gezinshereniging te verkrijgen, zonder enige tijdsbeperking op die bepaling zou kunnen beroepen, dient deze vluchteling zijn verzoek om gezinshereniging wel binnen een redelijke termijn in te dienen. Voor de bepaling van een dergelijke redelijke termijn biedt de door de Uniewetgever in de soortgelijke context van artikel 12, lid 1, derde alinea, van die richtlijn gekozen oplossing een indicatie, zodat ervan uit moet worden gegaan dat het op basis van artikel 10, lid 3, onder a), van diezelfde richtlijn ingediende verzoek om gezinshereniging in een dergelijke situatie in beginsel moet worden ingediend binnen drie maanden na de datum van erkenning van de vluchtelingenstatus van de betrokken minderjarige.”

Hieruit blijkt dat een indicatie kan gevonden worden in artikel 12, lid 1, derde alinea van de Gezinsherenigingsrichtlijn, zodat er moet vanuit gegaan worden dat het op artikel 10, derde lid, a) van die richtlijn, omgezet in artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet, ingediende verzoek om gezinshereniging “in beginsel” moet worden ingediend binnen de 3 maanden na de datum van de erkenning van de vluchtelingenstatus van de betrokken minderjarige.

Het Hof van Justitie verwijst aldus voor de termijn waarbinnen de aanvraag conform artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet “in beginsel” dient te worden ingediend naar de bepalingen van artikel 12, lid 1, derde alinea van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Voormelde bepaling van de Gezinsherenigingsrichtlijn biedt echter ruimte voor de lidstaten. Immers stelt voormelde bepaling dat de lidstaten “kunnen” eisen dat de vluchtelingen aan bepaalde voorwaarden voldoen wanneer het verzoek om gezinshereniging niet wordt ingediend binnen een termijn van 3 maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Gebruik makend van de mogelijkheid om meer voordelige bepalingen op te nemen, heeft de Belgische wetgever voormelde bepaling omgezet in de Vreemdelingenwet, meer bepaald (oud) artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet en ervoor geopteerd dat aan bepaalde voorwaarden niet dient voldaan te zijn door familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling, onder meer voor zover de aanvraag tot verblijf werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

In het arrest C-380/17 van 7 november 2018 oordeelde het Hof van Justitie ook dat “[a]rtikel 12, lid 1, van richtlijn 2003/86 niet in de weg [staat] aan een nationale regeling op grond waarvan een ten behoeve van een gezinslid van een vluchteling ingediend verzoek om in aanmerking te komen voor gezinshereniging op basis van de gunstiger bepalingen van hoofdstuk V van deze richtlijn, kan worden afgewezen op grond dat dit verzoek meer dan drie maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus aan de gezinshereniger is

ingediend, waarbij tegelijk wel de mogelijkheid wordt geboden een nieuw verzoek in te dienen in het kader van een andere regeling, op voorwaarde dat deze regeling erin voorziet dat een dergelijke weigeringsgrond niet kan worden gehanteerd in situaties waarin de te late indiening van het eerste verzoek op grond van bijzondere omstandigheden objectief verschoonbaar is”.

Wanneer de referentiepersoon nog minderjarig is bij de komst naar België en bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming, volgt uit voormeld arrest C-550/16 van 12 april 2018 van het Hof van Justitie dat de ouders van voormelde persoon na de toekenning van internationale beschermingsstatus aan de referentiepersoon, hoewel deze intussen meerderjarig was geworden, “*binnen een redelijke termijn*” kunnen verzoeken om gezinshereniging. Voor deze redelijke termijn werd de termijn van artikel 12, lid 1, derde alinea van de Gezinsherenigingsrichtlijn richtinggevend geacht, zodat “*in beginsel*” een termijn van 3 maanden na de datum van toekenning van de internationale beschermingsstatus geldt.

Zoals reeds vastgesteld heeft de Belgische wetgever, wat de termijn van artikel 12, lid 1, derde alinea van de Gezinsherenigingsrichtlijn betreft, in de Belgische context een ruimere termijn van 1 jaar gepast geacht, getuige artikel 10, §2, lid 5 van de Vreemdelingenwet. Dit is toegestaan gelet op artikel 3, lid 5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, waarin wordt bepaald dat deze richtlijn de mogelijkheid van lidstaten om gunstigere bepalingen vast te stellen of te handhaven onverlet laat.

In dit verband is het ook niet onbelangrijk te vermelden dat overeenkomstig artikel 12bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarbij artikel 5, lid 1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn is omgezet in Belgisch recht, wordt bepaald dat de gezinsleden van de gezinshereniger – en dus niet de gezinshereniger zelf – een verzoek om toegang en verblijf in het kader van het recht op gezinshereniging kunnen indienen en dat deze gezinsleden een dergelijk verzoek moeten indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor hun woonplaats of hun verblijfplaats in het buitenland. Het is dus ook mogelijk dat de gezinsleden zich hiervoor moeten begeven naar een derde land, zoals dit *in casu* het geval is. Nog moet in dit verband worden opgemerkt dat het Hof van Justitie de verplichting in het Belgische recht om voor het indienen van het verzoek om gezinshereniging in persoon te verschijnen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland in strijd heeft geacht met de Gezinsherenigingsrichtlijn voor zover geen uitzonderingen zijn voorzien op deze verplichting voor situaties waarin een dergelijke verschijning onmogelijk of buitengewoon moeilijk is, met name wanneer de gezinsleden van de gezinshereniger in een conflictgebied wonen en zij, door zich te verplaatsen, het risico lopen om te worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen of zelfs om hun leven in gevaar te brengen (HvJ 18 april 2023, C-1/23 PPU).

Er moet dan ook worden aangenomen dat de redelijke termijn, zoals vastgesteld door de Belgische wetgever, voor het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging overeenkomstig artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet in een geval zoals *in casu*, in elk geval vóór de wetswijziging door de wet van 10 maart 2024, een termijn is van 1 jaar, en niet van 3 maanden.

In dit verband kan wel degelijk naar analogie worden verwezen naar het arrest nr. 255.380 van 23 december 2022 van de Raad van State. Er valt niet in te zien waarom de “*redelijke termijn*” in de voorliggende situatie anders zou moeten worden ingevuld dan in de situatie waarin de gezinshereniging wordt gevraagd door een kind met zijn ouder die internationale bescherming geniet in België, waarbij dit kind nog minderjarig was ten tijde dat zijn ouder verzocht om internationale bescherming en meerderjarig was op het ogenblik van de toekenning van de internationale beschermingsstatus en de aanvraag tot gezinshereniging, zoals aan de orde was in voormeld arrest van de Raad van State.

De thans voorliggende visumaanvragen van de eerste en tweede verzoekende partij werden ingediend binnen het jaar nadat de referentiepersoon de vluchtelingenstatus werd toegekend, of nog binnen de termijn die de Belgische wetgever – op het ogenblik van het indienen van de aanvragen – in beginsel redelijk heeft geacht opdat de gezinsleden van een erkend vluchteling zich kunnen organiseren teneinde hun verzoeken tot gezinshereniging in te dienen op de via de Belgische wet voorziene wijze.

2.8. In de eerste bestreden beslissing van 24 oktober 2024 wijst de verwerende partij echter op artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet, zoals van kracht op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing en zoals geciteerd onder punt 2.4.

De Raad herhaalt dat deze bepaling, in haar tweede lid, sinds de wet van 10 maart 2024, en in werking getreden 1 september 2024, uitdrukkelijk bepaalt dat indien de vreemdeling die vervoegd wordt, de leeftijd van 18 jaar bereikte gedurende of kort na diens procedure tot het bekomen van internationale bescherming, de aanvraag gezinshereniging door de ouders kan worden ingediend tot ‘3 maanden’ na de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus.

In de eerste bestreden beslissing wordt, het weze herhaald, artikel 10, §1, eerste lid, 7° zoals van toepassing op het ogenblik van het nemen van die beslissing geciteerd en wordt gesteld dat de referentiepersoon 18 jaar is geworden in augustus 2021 en erkend werd op 12 juni 2023, dat de aanvragen gezinshereniging 9 maanden na de erkenning werden ingediend en dat de termijn om een aanvraag in te dienen tot 3 maanden na de beslissing tot erkenning is.

In het derde lid van artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet wordt ook gesteld dat de verwerende partij bij de beoordeling van de termijn van 3 maanden rekening houdt met *“bijzondere omstandigheden dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken”*.

Hieromtrent motiveert de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing:

“Overwegende dat er een tussenkomst is van meester B.S. (...) via aan brief van 27/02/2024 met de melding dat K.S. (...) onvoldoende geïnformeerd werd over het feit dat er een beperkte termijn van 3 maanden na het ontvangen van de vluchtelingenstatus waarbinnen de visumaanvraag dient gerealiseerd te worden. Overwegende dat we toch kunnen stellen dat alle informatie beschikbaar is op de website van DVZ en K.S. (...) hierover te alle tijde kan beschikken waardoor er moeilijk gesteld kan worden dat hij niet op de hoogte was.”

2.9. De Raad merkt op dat de verzoekende partijen menen dat uit het zorgvuldigheidsbeginsel volgt dat de verwerende partij, ook uit eigen beweging, alle bijzondere omstandigheden moet onderzoeken en ermee rekening moet houden doch dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij hieraan verzaakt heeft, dat zij gedetailleerd de individuele situatie van de referentiepersoon geschetst hebben en uitgelegd hebben dat hij onvoldoende was geïnformeerd, dat dit op zeer laconieke wijze en enigszins stereotiep terzijde werd geschoven door de verwerende partij stellende dat alle informatie beschikbaar is op de website en K.S. hierover ten allen tijde kan beschikken waardoor niet kan gesteld worden dat hij niet op de hoogte was, dat de verwerende partij geenszins motiveert dat de loutere beschikbaarheid van de informatie op de website opweegt tegen de door S.K., als minderjarige vluchteling nauwelijks geschoold uit Afghanistan gekomen, aangehaalde individuele factoren. Zij benadrukken ook dat de termijn van 3 maanden pas door de wet van 10 maart 2024 uitdrukkelijk in de wet werd verankerd zodat van S.K. niet kan verwacht worden dat hij van deze termijn op de hoogte was. Zij wijzen er daarnaast ook nog op dat de bijzondere omstandigheden in Afghanistan en Pakistan het feit verklaren dat de aanvragen pas 9 maanden na de datum van de erkenningsbeslissing konden worden ingediend en dat de verwerende partij nagelaten heeft deze omstandigheden te onderzoeken en in haar beslissing te betrekken.

2.10. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat zij de individuele situatie van de referentiepersoon geschetst hebben en uitgelegd hebben dat hij onvoldoende was geïnformeerd, dat dit terzijde werd geschoven door de verwerende partij stellende dat alle informatie beschikbaar is op de website en K.S. hierover ten allen tijde kan beschikken waardoor niet kan gesteld worden dat hij niet op de hoogte was, dat de verwerende partij geenszins motiveert dat de loutere beschikbaarheid van de informatie op de website opweegt tegen de door S.K., als minderjarige vluchteling nauwelijks geschoold uit Afghanistan gekomen, aangehaalde individuele factoren.

De Raad wijst erop dat uit het schrijven van de verzoekende partijen van 27 februari 2024, opgesteld door hun advocaat, blijkt dat de situatie van de referentiepersoon wordt omschreven als volgt:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de jongeheer K.,S. (...), zich bewust was van het feit dat hij recht had op gezinshereniging als minderjarige.

Toen hij echter de vluchtelingenstatus verkreeg, was hij al meerderjarig en wist hij niet dat hij nog steeds, een recht had op gezinshereniging. Dit recht zou echter slechts blijven bestaan tot de drie maanden na zijn erkenningsbeslissing. Hij was hierover onvoldoende geïnformeerd.

Jongeren die meerderjarig worden tijdens de asielprocedure zijn vaak onvoldoende geïnformeerd over het feit dat er nog een beperkte termijn van 3 maanden na het ontvangen van de vluchtelingenstatus, bestaat waarbinnen de aanvraag gezinshereniging nog kan worden gerealiseerd.

De jonge referentiepersoon geeft zelf aan dat hij na het ontvangen van de erkenningsbeslissing overweldigd werd door de vele taken en uitdagingen die op hem afkwamen.

Na zijn 18e verjaardag en de erkenningsbeslissing werd hij namelijk op zichzelf aangewezen aangezien de voogdij op dat ogenblik weggevallen was. Door de beëindiging van de voogdij was er niet langer iemand actief betrokken bij het dossier van de referentiepersoon.

Zo diende de verzoeker te verhuizen van een Fedasil-opvangcentrum naar een LOI (lokaal opvanginitiatief), van waar het moeilijk was om zijn werk te bereiken. Hij werkte in ploegenshifts en had zowel vroege als late shifts. De verplaatsing bleek geen sinecure en nam veel tijd in beslag.

Om deze reden besloot de referentiepersoon een geschikte woning te vinden opdat woon-werkverkeer vlotter kon worden gerealiseerd.

3.

Dient te worden opgemerkt dat de jonge referentiepersoon bij de aankomst in België ongeschoold was, waardoor deze administratieve taken veel energie van hem vergden en er bijgevolg geen of weinig ruimte over was voor het onderzoeken van zijn actuele verblijfssituatie en een mogelijke gezinshereniging.

Ook de personen die de referentiepersoon ten tijde begeleidde, zoals een sociaal assistente van de voormalige LOI, diende op te merken dat zij weinig kennis had over de gezinshereniging en de wetgeving errond. Er werd tevens gesteld dat hun prioriteit was om het vinden van een woning.

Ondanks deze obstakels, bleef de jonge referentiepersoon niet stilzitten en benutte de hij de weinige ruimte die hij nog over had, om zijn voormalige voogd te contacteren, in de hoop via haar meer informatie te verkrijgen, gezien zijn sociaal assistenten geen adequate, gepaste begeleiding konden geven.

De referentiepersoon heeft naast heel wat inspanningen te leveren om zijn leven in België te stabiliseren en om voor zijn familie een stabiele omgeving te kunnen voorzien, ook gepoogd de juiste personen te bereiken om de correcte informatie te verkrijgen en deze te begrijpen.

Nogmaals, het was voor hem geen sinecure gezien zijn ongeletterdheid en tenslotte ook de complexiteit van de wetgeving

Tenslotte heeft hij dan toch de weg naar informatie gevonden, zij het ietwat laattijdig.

Dat er aldus voldoende goede redenen zijn waaruit blijkt dat referentiepersoon zijn uiterste best heeft gedaan om de aanvraag tijdig te realiseren, maar heel wat obstakels diende te overwinnen.”

Uit het motief “dat we toch kunnen stellen dat alle informatie beschikbaar is op de website van DVZ en K.S. (...) hierover te alle tijde kan beschikken waardoor er moeilijk gesteld kan worden dat hij niet op de hoogte was”, blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partijen aangevoerde ongeletterdheid van de referentiepersoon, ten minste blijkt uit voormelde motieven niet waarom, niettegenstaande de aangevoerde ongeletterdheid van de referentiepersoon en mede gelet op het uiteenzetten van de moeilijke zoektocht naar hulp bij het begrijpen van zijn verblijfssituatie en de mogelijkheden tot gezinshereniging, *in casu* kan geoordeeld worden dat “moeilijk gesteld kan worden dat hij niet op de hoogte was”.

De motieven van de eerste bestreden beslissing zijn dan ook in de aangegeven mate gebrekkig, minstens onzorgvuldig.

2.11. Daarnaast wijst de Raad nog op wat volgt.

Uit het reeds voormelde schrijven van de advocaat van de verzoekende partijen van 27 februari 2024 blijkt dat de verzoekende partijen wijzen op een termijn van 12 maanden voor het indienen van de aanvragen gezinshereniging zoals blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State en menen dat de aanvragen aldus tijdig zijn maar ook aangeven dat blijkt dat de verwerende partij een termijn van 3 maanden toepast doch dat deze termijn kan verantwoord worden, waarna zij de situatie van de referentiepersoon aanhalen – zoals geciteerd in punt 2.10. – en besluiten dat “*samengelezen met de visie*” van de Raad van State zij vragen aldus hun visumaanvraag te willen goedkeuren.

Voorts wordt in het schrijven van 27 februari 2024 bij het onderdeel betreffende de voorwaarden ‘identiteitsbewijzen’ ook nog gesteld “*Verzoekers waren ondanks de moeilijke en humanitaire situatie in Afghanistan de mogelijkheid om paspoorten te bekomen, gelet op de huidige situatie in Afghanistan. Naast de referentiepersoon, doorliepen de verzoekers ook verschillende stappen in de aanloop van hun verzoek tot de visa. Dat deze stappen niet vanzelfsprekend waren/zijn.*”

Op het ogenblik van het indienen van de aanvraag gezinshereniging door de eerste en de tweede verzoekende partij, ouders van de referentiepersoon die erkend werd als vluchteling en meerderjarig werd tijdens de procedure tot internationale bescherming, werd er in de wet geen uitdrukkelijke termijn van 3 maanden voor het indienen van de aanvraag voorzien noch werd uitdrukkelijk bepaald dat de verwerende partij bij de beoordeling van de termijn van 3 maanden rekening houdt met “*bijzondere omstandigheden dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken*”.

De thans voorliggende visumaanvragen van de eerste en de tweede verzoekende partij werden ingediend binnen het jaar nadat de referentiepersoon de vluchtelingenstatus werd toegekend, of nog binnen de termijn die de Belgische wetgever – op het ogenblik van het indienen van de aanvragen – in beginsel redelijk heeft geacht opdat de gezinsleden van een erkend vluchteling zich kunnen organiseren teneinde hun verzoeken tot gezinshereniging in te dienen op de via de Belgische wet voorziene wijze.

Gelet op het niet uitdrukkelijk vermelden in de wet op het ogenblik van het indienen van de aanvragen gezinshereniging door de eerste en de tweede verzoekende partij, in functie van hun zoon die erkend werd als vluchteling en meerderjarig werd tijdens de procedure tot internationale bescherming, van een termijn van 3 maanden voor de indiening van een dergelijke aanvraag noch van het feit dat de verwerende partij bij de

beoordeling van de termijn van 3 maanden rekening houdt met “*bijzondere omstandigheden dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken*”, alsook gelet op het feit dat, op het ogenblik van het indienen van de voornoemde aanvragen, de aanvragen wel degelijk werden ingediend binnen de termijn die de Belgische wetgever op dat ogenblik in beginsel redelijk achtte, kwam het de verwerende partij toe, nu zij de beoordeling van de voorwaarden van artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet slechts heeft uitgevoerd na de inwerkingtreding van de wet van 10 maart 2024, op 1 september 2024, en aldus op het ogenblik dat voormelde bepalingen wel uitdrukkelijk in de wet worden voorzien, om na te gaan of er “*bijzondere omstandigheden dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken*”.

De verwerende partij betoogt in haar verweernota dat het betoog dat zij uit eigen beweging de bijzondere omstandigheden moet nagaan die de laattijdige indiening objectief verschoonbaar maken, strijdig is met de inhoud en draagwijdte van het zorgvuldigheidsbeginsel, dat indien de verzoekende partijen zich beroepen op dergelijke omstandigheden het hen toekomt om dat kenbaar te maken en daarvan bewijs te leveren, dat niet blijkt dat zij niet in de mogelijkheid waren om zulks te doen noch dat zij niet moesten weten dat zij zulks moesten bijbrengen. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partijen genoegzaam van de termijn van 3 maanden op de hoogte dienden te zijn gelet op rechtspraak van het Hof van Justitie van 12 april 2018, dat het niet aan de verwerende partij is om bij elke aanvrager na te gaan of er ondertussen nog bijkomende informatie is of stukken zijn die nuttig kunnen zijn voor de beoordeling van de aanvraag, dat dit een onevenredig zware werklast zou inhouden voor de verwerende partij die met het onderzoek van de visumaanvraag gelast is.

Gezien de voormelde bepalingen van het op het ogenblik van de bestreden beslissingen geldende artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet – namelijk het indienen van de aanvraag tot 3 maanden na het toekennen aan de referentiepersoon van de vluchtelingenstatus en de vereiste voor de verwerende partij om rekening te houden met “*bijzondere omstandigheden dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken*” – nog niet uitdrukkelijk in de wet voorzien waren bij het indienen van aanvragen gezinshereniging voor 1 september 2024, kan het aanvragers niet ten kwade worden geduid niet uit eigen beweging deze bijzondere omstandigheden te hebben aangevoerd.

In zoverre alsnog – niettegenstaande wat uiteengezet werd in punt 3.7. – zou kunnen geoordeeld worden dat ook vóór de wetswijziging, op grond van de rechtspraak van het Hof van Justitie, *in casu* een termijn van 3 maanden van toepassing was, wijst de Raad erop dat de termijn van 3 maanden niet voortvloeide uit de wettelijke bepalingen, maar uit de rechtspraak van het Hof van Justitie, zodat het niet vaststaat dat de verzoekende partijen bij het indienen van hun aanvragen gezinshereniging wisten of dienden te weten dat zij slechts een termijn van 3 maanden hadden om de aanvraag in te dienen en hun aanvragen bij het overschrijden van deze termijn zouden worden afgewezen omwille van laattijdigheid, nog minder dat zij de mogelijkheid hadden om, op grond van de rechtspraak van het Hof van Justitie, redenen aan te voeren die de laattijdigheid objectief konden rechtvaardigen. De verwerende partij kan niet gevolgd worden dat de rechtspraak van het Hof van Justitie dateert van 12 april 2018 en aldus de verzoekende partijen genoegzaam bekend had moeten zijn. Het betreft immers geen wettelijke bepaling.

Uit het administratief dossier blijkt niet, en dit wordt door de verwerende partij niet betwist, dat de verwerende partij de verzoekende partijen in de gelegenheid heeft gesteld om hun standpunt over de laattijdigheid kenbaar te maken en om “*bijzondere omstandigheden dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken*” kenbaar te maken. Er blijkt niet dat – niettegenstaande de verzoekende partijen hebben gewezen op de toepasselijke termijn van 12 maanden en op het feit dat zij verschillende stappen doorliepen in de aanloop van hun visumaanvraag en deze stappen niet vanzelfsprekend waren – de verwerende partij de verzoekende partijen gevraagd heeft om de moeilijkheden voor de verzoekende partijen om de aanvraag binnen de termijn van 3 maanden in te dienen nader toe te lichten of dat de verwerende partij deze omstandigheden – niettegenstaande de verzoekende partijen in dit kader ook gewag maakten van de moeilijke en humanitaire situatie in Afghanistan – hebben onderzocht.

Gelet op het feit dat de termijn van 3 maanden en de mogelijkheid voor de verzoekende partijen om bijzondere omstandigheden die de laattijdigheid objectief verschoonbaar maken aan te voeren pas uitdrukkelijk in de wet werd voorzien na het indienen van hun aanvraag gezinshereniging, kan het hen niet ten kwade worden geduid dit niet uit eigen beweging te hebben gedaan op het ogenblik van het indienen van hun aanvragen.

2.12. Uit het betoog van de verzoekende partijen blijkt dat zij bepaalde omstandigheden – die niet van elke relevantie lijken te zijn ontdaan – hadden wensen aan te voeren of te verduidelijken ter rechtvaardiging van het indienen van hun aanvragen buiten de termijn van 3 maanden.

De Raad bezit niet de bevoegdheid om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij kan aldus niet zelf oordelen of de in het verzoekschrift aangevoerde omstandigheden bijzondere omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 10, §1, eerste lid, 7°, derde lid van de Vreemdelingenwet.

2.13. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de aangeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.14. Het wordt niet betwist dat de tweede en de derde bestreden beslissing, vervolgbeslissingen zijn van de eerste bestreden beslissing aangezien hierin uitdrukkelijk naar de weigering van de visumaanvragen van de eerste en de tweede verzoekende partij wordt verwezen: *“Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door de kinderen K.B.A. (...), ° 24/12/2008, K.B.B. (...), ° 25/12/2011, K.M. (...), ° 25/12/2013 en K.E. (...), ° 25/12/2015, samen met de ouders, M.Y.K.M. (...), ° 13/03/1976 en H.M. (...), ° 06/12/1975, teneinde hun broer K.S. (...), ° 01/08/2003 in België te vervoegen. Overwegende dat de aanvraag van de ouders echter het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigering.”* en *“Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door het kind K.B.H. (...), ° 22/03/2005 samen met de ouders, M.Y.K.M. (...), ° 13/03/1976 en H.M. (...), ° 06/12/1975, teneinde hun broer K.S. (...), ° 01/08/2003 in België te vervoegen. Overwegende dat de aanvraag van de ouders echter het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigering.”*

Met onderhavig arrest van de Raad wordt het beroep van de verzoekende partijen ten aanzien van de eerste bestreden beslissing naar aanleiding van de aanvragen ingediend door de eerste en tweede verzoekende partij ingewilligd en wordt voormelde beslissing vernietigd. Derhalve wordt deze beslissing geacht nooit te hebben bestaan en kan zij niet de grondslag uitmaken van de beslissingen tot weigering van het visum die in hoofde van de (minderjarige) kinderen van de verzoekende partijen werden genomen. Deze bestreden beslissingen moeten dan ook worden vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 oktober 2024 tot weigering van de afgifte van een visum worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER